

Nikos Arvanitis
Χλωρίηλοι από το όρος Ίδη

Την βίωση των σκηνών μου κατά την ανάπτυξη της ιδέας και υλοποίησης ενός νέου ηχητικού έργου για την *Ίδατη*, τελευταία και παντοτινή πενιχιά του *Χλωρίηλοι* αποτέλεσε η φωνοαπόδοση των διαφωτιστικών φάσεων της διαδικασίας αυτής της περπατητικής/εξετασιακής/επιμελητικής πρακτικής. Ο επιμελητής κατά την ανάβαση του δεν κοιβάται αντικείμενα ή σχέδια για την εγκατάσταση και υλοποίηση ενός έργου, αλλά μια συσκευή καταγραφής ήχου και οδήγίες για την συλλογή χλωρίδας που μετέπειτα θα αποτελέσουν τεκμήρια της διαδικασίας και της διαδρομής. Το υλικό επιστρέφει στην Αθήνα και η διαδικασία της ανάπτυξης και παραγωγής του έργου έγκειται της επίσκεψης στο κρητικό βουνό. Η ακρόαση και επισκόπηση του υλικού με καθιστά κατά φωνοαπόδοση συνταξιδιώτη και συνεμπειραστή.

Το ηχητικό έργο διαρθρώνεται σε δύο μέρη:
Το πρώτο αποτελείται από επιλεγμένα αποστοιχισμένα των ηχογραφησών πεδίων τα οποία αναπτύσσονται ακολουθώντας χρονικά την εξέλιξη της ανάβασης του επιμελητή στον *Χλωρίηλοι*. Οι ηχογραφήσεις της ανάβασης του πρώτου μέρους δεν αποτελούν τυπικές ηχογραφησών πεδίων αλλά εστιάζουν στην περπατητική διαδικασία. Οι ήχοι του φυσικού περιβάλλοντος συνπαράγουν σε δεύτερο επίπεδο με τους ήχους του ανθρώπινου σώματος και της κοπιωτικής κίνησης στο τοπίο.

Το δεύτερο μέρος αποτελείται από συνθέσεις οι οποίες επιχειρούν να αφορηθούν μια ενδοχρήση κατάβαση. Για το δεύτερο μέρος επιλέγω χαρακτηριστικούς ήχους και κυρίως μορφή από τις ηχογραφησών πεδίων, τα απομονώνω δημιουργώντας ηχητικά αντικείμενα και τα αναπτύσσω σε αφορηματικές ηχητικές συνθέσεις θέτοντας τα σε διάλογο -άλλοτε συμπληρωματικά και άλλοτε αντιθετικά- με μουσικές φράσεις, ηχητικές ατμοσφαιρές και πυλμούς παραγόμενους από συνθετάιερ. Οι γεννήτριες ήχου των συνθετάιερ κομβίζονται στις συχνότητες των ηχητικών αντικείμενων και οι τεχνικά παραγόμενοι πυλμοί συγχρονίζονται με τους πυλμούς των ηχογραφησών πεδίων. Όπως το περπατητικό εργαλείο έτσι και η ηχητική σύνθεση ακολουθεί διαδικασίες σχεδιασμού και προγραμματισμού και εμπνεύρεται ως αναπόσπαστο κομμάτι της μεθοδολογίας της σύνθεσης τις αναπάντεχες ηχητικές δράσεις και συμβάντα που προκύπτουν αυτοσχεδιαστικά και σε ανώδυνη με το πρωτογενές υλικό των ηχογραφησών πεδίων.

Nikos Arvanitis
Φεβρουάριος 2023

*Now I don't need no album track
I carry my collection over my back
Bow Wow Wow - C30, C60, C90 Go*

Η καρέτα μαργιτικής ταυίας ήχου κυριάρχησε ως μέσο ερμηνείας ηχογράφησης και επαγγέλματος μουσικής κυκλοφορίας τη δεκαετία του 1980, ενώ ήδη κυκλοφορούσε στην αγορά από το 1962. Η ανταγωνιστική εμπορική τεχνολογία ήταν η καρέτα 8-track, που αρχικά είχε μεγαλύτερη αποδοχή καθώς δεν χρειαζόταν το ενοχλητικό γύρισμα από τη μια πλευρά στην άλλη και μπορούσε να παίζει αδιάκοπα. Το 1979 όμως αλλιάζουν οι ισορροπίες με την κυκλοφορία του walkman: λίγο μεγαλύτερο από καρέτα, χωρίς την ενεργοβόρα φασαρία των boombox και λειτουργώντας αποκλειστικά με τη χρήση ακουστικών, επέτρεπε σε ένα μουσικόφιλο να περπατάει με τις καρέτες του για ώρες μέσα στο δίκτυο του ηχητικού τοπίου. Η καρέτα άνοιξε παράλληλα το δρόμο και για την οικιακή ηχογράφηση: πέρα από τα demo tapes κάθε μουσικής στήλης, υπήρχε πλέον η δυνατότητα ηχογράφησης καθημερινών συμβάντων όπως συνομιλιών, οικογενειακών εορτιών, φιλικών μαζιέσεων ή ακόμα και του γαργιλιαού ενός σκύλου. Η στις 11:30 της 24ης Φεβρουαρίου ο πρώτος Ντέιλ Κοόπερ εισερχόμενος στην πόλη Twin Peaks θα ηχογραφούσε μια προσωπική σημείωση στην Ντάιαν. Αυτή η φορητότητα της ηχογράφησης ίσως εμπέδισε τον τρόπο που ακολούθησε περπατώντας από την φορητή ηχητική σφαίρα του walkman, καθώς η αλλαγή της θέσης του μικροφώνου επιβάλλει άμεσα το τι καθίσταται ακρόασιμο.

*The high one was your nervous system in operation.
The low one was your blood in circulation.
John Cage, Indeterminacy, για τους δύο ήχους που άκουσε σε ανηχητικό θάλαμο.*

Φτάνεις από την πόλη στο βουνό μετά από δύο ώρες οδήγησης. Σβήνεις την μηχανή του αυτοκινήτου και ξαφνικά ναδεις την απουσία δυνατών ήχων. Η απόλυτη σιωπή όμως είναι μια αισθητική αδυναμία: ακόμα και σε έναν ανηχητικό θάλαμο ή σε κενό άερος, ακούς τους ήχους του σώματος σου. Στο βουνό νομίζεις ότι δεν υπάρχουν ανθρώπινοι ήχοι. Όμως το μικρόφωνο καταγράφει τα κοδόνια από τα κατοίκια που περνούν επείδη ήρθες εσύ, καταγράφει τα ποτάμια που εισορτούν άλλα ποτάμια ότι πλησιάζεις, καταγράφει τα έντομα που πετάνε γύρω σου για να σε αποφύγουν. Από διόξες όλα τα άλλα έμηνχα από την περιοχή σου, συνεχίζεις να ηχογραφείς την ανάσα σου, τους χτύπους της καρδιάς σου και τα βήματα σου που συνθλάβουν την βλάστηση.

Το έργο του Νίκου Αρβανίτη *Χλωρίηλοι από το όρος Ίδη* είναι για ένα τρίπτυχο δύο πλευρών μιας καρέτας και ενός φονολόγιου. Προτείνεται για ακρόαση κατά την ανάβαση και κατάβαση σε βουνό ή και για περπατήματα στην πόλη, για εμβύθιση σε ένα μετακινούμενο τοπίο και ενδεχομένως για ταύτιση με τον αθληθινόντα ορειβάτη.

Σταμάτης Σχιζακίης
Ιούλιος 2022 - Φεβρουάριος 2023

Nikos Arvanitis
A Thousand Sounds from Mount Ida

The thoughts behind the development, idea and realization of a new sound work for *The First and Last and Always Psiloritis Biennale* were founded in the process of this walking exhibition/curating practice. The curator during the trip will not carry objects or plans for the installation and realization of a work but a sound recording device and directions for the collection of flora that will later consist of the documents of the process and the path. The material will return to Athens and the process of development and production of the work is following the visit to the Cretan mountain. Listening and viewing those documents appoints me as an imaginary co-traveler and co-walker.

The sound work consists of two parts:

The first is a selection of excerpts from the field recordings that develop following the temporal progress of the curator's ascent to the peak of Psiloritis. The recordings of the first part are not typical field recordings but instead focus on the walking process. The sounds of the natural environment coexist in a deeper layer with the sounds of the human body and the fatiguing movement in the landscape.

The second part is a series of compositions aiming to narrate a possible descent. For the second part I choose characteristic sounds and dominating motifs from the field recordings, which I isolate in order to create sound objects and I develop narratives in sound composition, in dialogue, complementary or in contrast with musical phrases, sonic atmospheres and rhythms from synths. The sound generators of synthesizers are tuned to the sound objects and the artificially generated rhythms are synchronized with the rhythms of the field recordings. As the walking project so the sound composition is following processes of design and scheduling and contains as a integral part of its composition methodology the unexpected sound acts and events that result as feedback from and as an improvisation with the original material recorded in the field.

Nikos Arvanitis
February 2023

*Now I don't need no album track
I carry my collection over my back
Bow Wow Wow - C30, C60, C90 Go*

The magnetic tape compact cassette dominates as a medium of amateur recording and for commercial music release in the 1980s, whereas it has been commercially available since 1962. The competing technology was the 8-track tape, used widely as it could play indefinitely without reversing from one side to another. In 1979 the release of the walkman tips the scale in favor of the cassette: just a bit larger than a single tape, functioning exclusively with the use of headphones and without the energy consuming noise of the boomboxes, the walkman allowed someone to wonder for hours with his tapes within a private sound sphere. The tape also paved the way for home recordings: apart from demo tapes from the scene of every music genre, there was the capability of recording daily events like family celebrations, friendly gatherings, every day discussion or simply the barking of a dog. Or, at 11:30 of the 24th of February, private Dale Cooper entering the town of Twin Peaks recorded a private message to Diane. This portability of recording maybe effected the way we listen more than the portability of listening, since the position of the microphone immediately affects what is audible.

*The high one was your nervous system in operation.
The low one was your blood in circulation.
John Cage, Indeterminacy, for the two sounds he listened in an anechoic chamber.*

You reach the mountain after driving two hours from the city. You kill the car engine and suddenly you feel the lack of loud sounds. Complete silence is an aesthetic impossibility, as even in an anechoic chamber or in a vacuum you still listen the sound of your body. In the mountain you may believe that there are no anthropogenic sounds. On the contrary, the microphone records the bells of goats running away from you, records birds signifying other birds of your presence, records insects flying to avoid you. After scaring away all animate beings from your area, you continue to record your breath, your heartbeat and your steps stepping over brushwood.

Nikos Arvanitis' *A Thousand Sounds from Mount Ida* is a triptych consisting of the two sides of a tape and a herbarium. It is suggested for listening during ascending or descending a mountain or of a walk in the city, for immersing in a moving sound scape and for a potential identification with a panting climber.

Stamatis Schizakis
July 2022 - February 2023

Το τεύχος 01 / Χειμώνας 2024
Το τεύχος που βγήκε από την πόλη

zine.iv

Το φαράσι είναι ένα ζιν του Τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας Εργαστήριο Ιστορίας, Θεωρίας και Ενωιολογικού Σχεδιασμού για την Αρχιτεκτονική, την Πόλη και το Περιβάλλον Συντονισμός: Φοίβη Γιαννίση, Τρις Λυκουριώτη, Φανή Παραφόρου
Σύνταξη και σχεδιασμός τεύχους: Σταμάτης Σχιζάκης
© 2024 φαράσι
© Έργου Χίλιοι ήχοι από το όρος Ίδη: Νίκος Αρβανίτης

Το Φαράσι είναι ένα φανζίν που αφιερώνει τη δράση του στο χώμα, τον αέρα, το νερό, το βουνό ή τη θάλασσα. Ετυμολογία: αραβικά قسّ فاراس (φάρασα, η πεταλούδα, γιατί το σχήμα του φαράσιού μοιάζει με ετήλικη πεταλούδα. Η πεταλούδα είναι έντομο της τάξης των Λεπιδοπτερων. Γεννιέται σε μορφή αυγού και όταν γίνεται κάμπια (προνύμφη) οι αδένες της εκκρίνουν λεπτά στρώματα μεταξίου. Χτίζοντας ένα κουκούλι στο οποίο μετατρέπεται σε χρυσалида. Βγαίνοντας από το νηματοειδές περιβλήμα παίρνει τη μορφή ετήλικης πεταλούδας με φτερά. Οι πεταλούδες είναι φωτοφάγες και το μεγαλύτερο τμήμα τους παρουσιάζει περιπτώσεις σεξουαλικού διμορφισμού.

ζίν / zine

Το φανζίν είναι μια μορφή έκδοσης συνδεδεμένη με την αντικουλτούρα και την υποκουλτούρα, με τον δημόσιο αλλά μειονηφικό και μη-κυρίαρχο λόγο. Κατά κανόνα, πολιτιστικοί θεσμοί και εκπαιδευτικά ιδρύματα δεν ήταν επίσημοι υποστηρικτές αλλά υπήρξαν οι κύριοι χώροι διακίνησης και παραγωγής, έστω και αν αυτό γινόταν με παρασιτικούς όρους.

φαράσι / farasi

Το Φαράσι μου μαζεύει από χάμω ότι έχω σκουπίσει κι έχει φέρει ο αέρας, τα πόδια, τα παπούτσια: χώμα, φύλλα, ψήχουλα, βλασταράκια, τρήγες του σκύλου και δικές μας, χαρτάκια, ταψιένο, σκόνη και μαλί, γιατί η καθημία σαρώνει τα δικά της σκουπίδια, σκουπίδια του τόπου και του οικου της - και κάθε σάρωση προϋποθέτει σύστημα και κοντινή παρατήρηση του πατώματος. Πού να πετάξουμε ό,τι μαζεύει το φαράσι μας;

Το Φαράσι ζίν εκδίδεται από το Εργαστήριο για την Ιστορία την Θεωρία και τον Ενωιολογικό Σχεδιασμό του Τμήματος Αρχιτεκτόνων του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Σε κάθε τεύχος του πρώτου κύκλου προσκαλείται ένα πρόσωπο για να παρέμβει μέσω του ζίν στη δημόσια σφαίρα. Ανάλογα με τα μέσα που χρησιμοποιούνται σε κάθε τεύχος, αυτό διανέμεται με διάφορους τρόπους, ως ψηφιακό αρχείο ή έντυπο.

farasi is a zine of the Department of Architecture of the University of Thessaly Workshop for History, Theory and Concept Design for Architecture, the City and the Environment Coordination: Phoebe Giannisi, Iris Lykourioti, Fani Paraforou
Editing and design of present issue: Stamatis Schizakis
© 2024 farasi
© A Thousand Sounds from Mount Ida: Nikos Arvanitis

Η Πρώτη, τελευταία και παντοτινή μπενάλε του Ψηλορείτη

Η Πρώτη, τελευταία και παντοτινή μπενάλε του Ψηλορείτη είναι μια ιδεατή καλλιτεχνική διοργάνωση με πραγματικά έργα τα οποία όμως γίνονται γνωστά μέσα από αυτοσχέδιους καταλόγους αφού κανείς δεν μπορεί να παρευρεθεί σε μια έκθεση στην δυσπρόσιτη κορυφή ενός βουνού, ακόμα και αν υπήρχε πρόσκληση. Σαν μια συναυλία που δεν πήγε κανείς, αλλά έγινε γνωστή από την ηχογράφηση, τα έργα που τοποθετούνται ή υλοποιούνται στα μονοπάτια και στην κορυφή του βουνού καταγράφονται με σκοπό την παρουσίαση τους από ένα έντυπο, που τουλάχιστον στην αρχή, κυκλοφορεί από χέρι σε χέρι.

Το πιο πρόσφατο έργο που υλοποιήθηκε στο πλαίσιο της μπενάλε είναι το Χίλιοι ήχοι από το όρος Ίδη του Νίκου Αρβανίτη και πρόκειται για μια κασέτα που με τις δυο πλευρές της και τη θήκη της αποτελεί μια τρίπτυχη αντιμετώπιση του φυσικού τοπίου και της τεχνικής διαμεσολάβησης του. Η επilogή της κασέτας σαν μέσο καταγραφής γίνεται με στόχο την αναδρομή σε τεχνολογίες περιστατητικής καταγραφής ήχου και ακρόασης ενώ αναπόφευκτα αναφέρεται και σε πρακτικές διανομής μουσικής και καλλιτεχνικού περιεχομένου μέσα από ανοιχτά, ερασιτεχνικά και πειρατικά μοντέλα διανομής.

Μέσα από το υβριδικό φανζίν Φαράσι, η Πρώτη, τελευταία και παντοτινή μπενάλε του Ψηλορείτη διανέμει ένα έργο ελεύθερα για αναπαραγωγή και ακρόαση. Κατεβάζεις τις δυο πλευρές της κασέτας από τα ισάριθμα QR codes και τα αντιγράφεις σε μια κασέτα εξήντα λεπτών (αν βρεις). Κόβεις το μισό τεύχος και το διπλώνεις για να φτιάξεις το εξώφυλλο.

Καλή ακρόαση.

Πλευρά Α

1. Parking at the end of the road
2. A bout de souffle
3. Chasing a bee
4. Saddle
5. Who the bell tolls

A Side

1. Παράγοντας στο τέλος του δρόμου
2. À bout de souffle
3. Κυνηγώντας μια μέλισσα
4. Διάσέλο
5. Who the bell tolls

Πλευρά Β

1. Αιθέρες
2. Το μητάτο του Ψηλορείτη
3. Περπατώντας τα έδαφη
4. Σβούροι
5. Καρδούτσιοι
6. Οδικά και μη πτηνά
7. Κουδόνες και αιγές

1. Aethers
2. The Psiloritis metatium
3. Walking on grounds
4. Bumblebees
5. Heartbeats
6. Songbirds or not
7. Bells and goats

